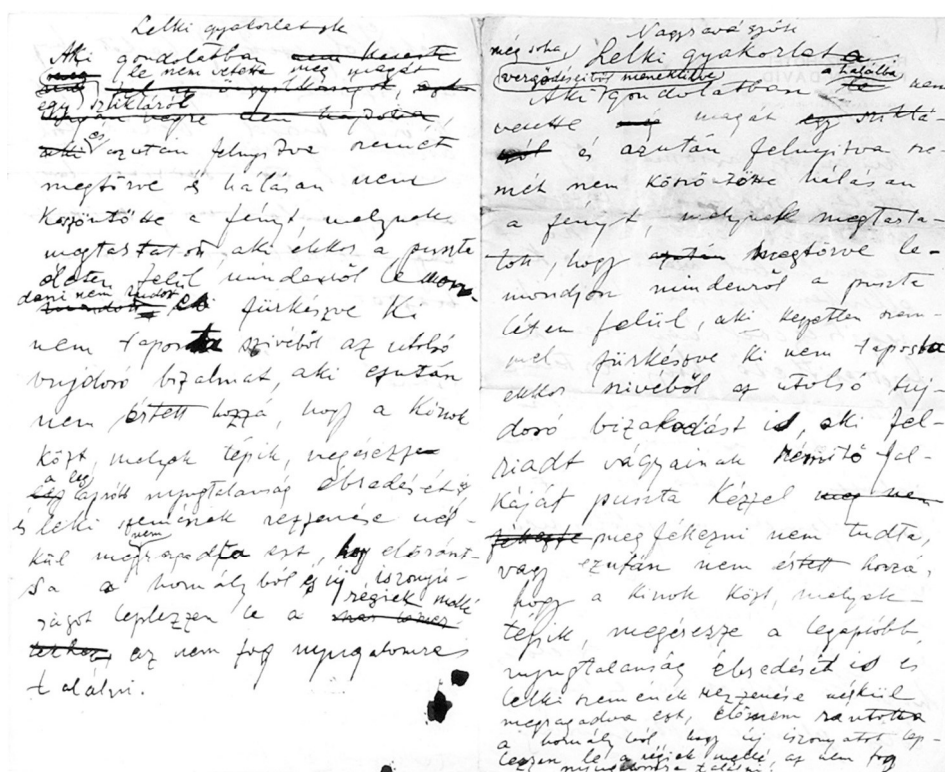

[LELKI GYAKORLATOK]¹⁰

Ismered-e, barátom, a kutatás útvesztőjét, azt a halott levegőjű vidéket, melynek folyton változó fényében gyötrelmes tévelygés emészti el a gondolkodót?

Tudod-e mi az: eredményhez jutni? Ismered-e azt a pillanatot, melyben a nyomor legmélyéről izzó fényáradat gyanánt sodor bennünket önkívületbe a siker? Érezted-e, hogy az évek során hogyan pusztít el bennünket kétségbeesett nagyravágyásunk? Hogy örjít a siker fénye, és hogy semmisít meg az a pillanat, mikor a siker tévesnek bizonyult? Azokhoz szólok kik testvéreim e kínokban.

Csak az remélheti, hogy ez áldozatok árán végül igazsághoz jut és nem hamis dologhoz, aki először is minden pillanatban leszámolt azzal az eshetőséggel, hogy vállalkozása alapján hamisnak fog bizonyulni, mert csak így maradhat minden

¹⁰ Cím és dátum nélküli személyes feljegyzések. Lelőhelyük: Box 43 Folder 1, illetve az utolsó Box 43 Folder 8.

pillanatban éber a maga erőszakosságával szemben, másodszor is nem felejt el, hogy a szerencsés vállalkozása még a siker delelőjén is talán csak régi igazság új útjának fog bizonyulni, mert aki ezt nem hajlandó – szükség esetén – bármikor beismerni, tartalmilag helyes, de formailag hamis eredményt fog kihozni.

Lelki gyakorlat. Aki gondolatban le nem vetette még magát egy szikláról, és az utcán felnyitva szemét megtörve és hálásan nem köszöntötte a fényt, melynek megtartatott, aki ekkor a puszta életén felül mindenről lemondani tudott és fürkészsze ki nem taposta szívéből az utolsó bujdosó bizalmat, aki ezután nem értett hozzá, hogy a kínok közt, melyek tépik, megérezze a legapróbb nyugtalanság ébredését is, és lelki szemének rezzenése nélkül meg nem ragadta ezt, hogy előrántsa a homályból és új iszonyúságot leplezzen le a régiek mellé, az nem fog nyugalmat találni.

Nagyravágyók lelki gyakorlata. Aki még soha vergődéseiből menekülve gondolatban a halálba nem vetette magát, és azután felnyitva szemét nem köszöntötte a fényt, melynek megtartatott, hogy megtörve lemondjon mindenről a puszta léten felül, aki kegyetlen szemmel fürkészsze ki nem taposta ekkor szívéből az utolsó bujdosó bizakodást is, aki felriadt vágyainak rémítő falkáját puszta kézzel megfékezni nem tudta, vagy ezután nem értett hozzá, hogy a kínok közt, melyek tépik, megérezze a legapróbb nyugtalanság ébredését is és lelki szemének rezzenése nélkül megragadva ezt, elő nem rántotta a homályból, hogy új iszonyatot leplezzen le a régiek mellé, az nem fog nyugalomra találni.

Megszülettem és tanultam, s végre itt vagyok, homlokomon ezredéves szellemünk ragyog... Háromezer esztendőnek minden hitét felkutatták, könyveikbe bekötötték és ölembe tették, háromezer esztendőnek minden tettét lefestették és élembe tették. Öreg lettem, hagyjatok.

Ősi örök rettegetések, dörgő válaszok, akaratok, vágyak, javak: emberöltők hullámain ladikom ringatták. Én reszketve minden tagban súlyos fejjel gyerekmódra ültem, a tenger csúf utálat előlte a lelkem, végre nyugalomra vágyom.

VERSEK¹¹*Tiefe Stille herrscht im Raum*

Die leisen Winde, sie flüstern herum.
Am Firmament, dem endlos weiten
Glänzen die Sterne, wie ferne Ewigkeiten.

In tiefen Schlaf ist alles schon gesunken
Nur ich bin wach und meine Seele Funken
Sie glänzen durch die Asche der Gedanken
Die mich umfassen halten, mich anzaubern.

Und wie ich stehe tief in mich versonnen
Der Zeiten denke die verkommen
Vergessene Weisen, Melodien klingen
Umrauschen mich mit ihren Flügelschwingen

Von grauer Vorzeit Glanz und Prächten
Von Ruhen und Ehre, zaubervollen Nächten
Erzählen Sie – Zu spät. Verhaucht der Klang
Ein tief Geheimniss bleibt des Lebens Drang

Gewitterregen

Blendende Blitze –
Sengender Segen
Brechende Wolken –
Heiliger Regen

Rasselnde Blätter –
Trockene Zungen
Quellende Tränen
Gierig verschlungen

¹¹ Lelőhelyük: Box 43 Folder 8. Az egyik vers keletkezése 1926.3.9. Tartalmi, hangulati hasonlóság és az íráskép alapján feltételezhető, hogy a többi szöveg is ebben az időszakban keletkezett.

Offener Herzen
 Blutende Wunden
 Tilgen in Gottes
 Büchern die Schulden

(cím nélküli)

Das Leben war dem Menschen nur bewusst
 Als Ring der stumm bestimmten Taten
 Nur stumpf fühlte es der Sachen Leid und Lust
 In Nacheinander unbestimmten Fürchten:
 Und formlos wirkt es in widerspenstiger Welt,
 Unmerklich häuft es die Tage zum Tode,
 Zurück dann seine starre Leiche fällt
 In die Fluten unbewussten Treibens.

Wir schauen schlecht aus

Ich bin so unendlich nicht aufgelegt,
 'S widersteht mir ein jegliches Wesen ...
 Bald träume ich, bald bin ich aufgelegt
 Und kann weder sprechen noch lesen.

Warum sind mir Hände und Haare so rau
 Mein Gesicht so schmutzig und fahl ...
 Der Himmel so niedrig und hängt so grau
 – Die Gasse so tonlos und kahl.

Es reibt mich diese zerfranste Manschette
 Und wie mir der Kragen nur steht ...
 Die Sachen sind Glieder einer rostigen Kette
 Und alles ist längst zu spät.

Verdorrtter Worte und Ziele Ballast
 Uns schwer auf die Lidern fällt ...
 Unsre Götter die sitzen beim Teufel zu Gast
 Vertranken den Wein der Welt!

09. III. 26.

(cím nélküli)

Und überall sich Worte drängen:
 Alle wahr
 Und Taten sich keimlos mengen
 Satz um Satz
 Uralte Kinder sich regen
 Sich einsame Greise bewegen
 Wo Tat und Ton uns dumpf verlässt.

Wir schauen schlecht aus.
 Ich bin so unendlich nicht aufgelegt
 Ich widerstehe ^{ein} mir jegliches Wesen
 Bald ^{hätte} ~~ich~~ ^{ich} ~~schlafe~~ ^{schlafe} ich, bald bin ich aufgelegt
~~Ich~~ ^{Ich} ~~und~~ ^{und} kann weder sprechen noch lesen.
 Warum sind uns Hände und Haare so rau
 Mein Gesicht so schmutzig und jauchend
 Der Himmel so niedrig und hängt so grau .
 - Die Gasse so tonlos und kahl .
 Es reizt mich diese zerfranste Manschette
~~und~~ ^{und} ~~wie~~ ^{wie} ~~des~~ ^{des} ~~Kragens~~ ^{Kragens} ~~steht~~ ^{steht}
 Die Sachen sind Glieder einer ~~der~~ ^{der} ~~rostigen~~ ^{rostigen} Kette . . .
 Und alles ist längst zu spät.
 Verdorrtter Worte und ziele Ballast
 Uns schwer auf die Lidern fällt
 Unsere Götter ^{die} sitzen beim Teufel zu Gast
 Vertrauten den Wein der Welt!

09. II. 26.